



ЧЕДОМИР ВАСИЋ

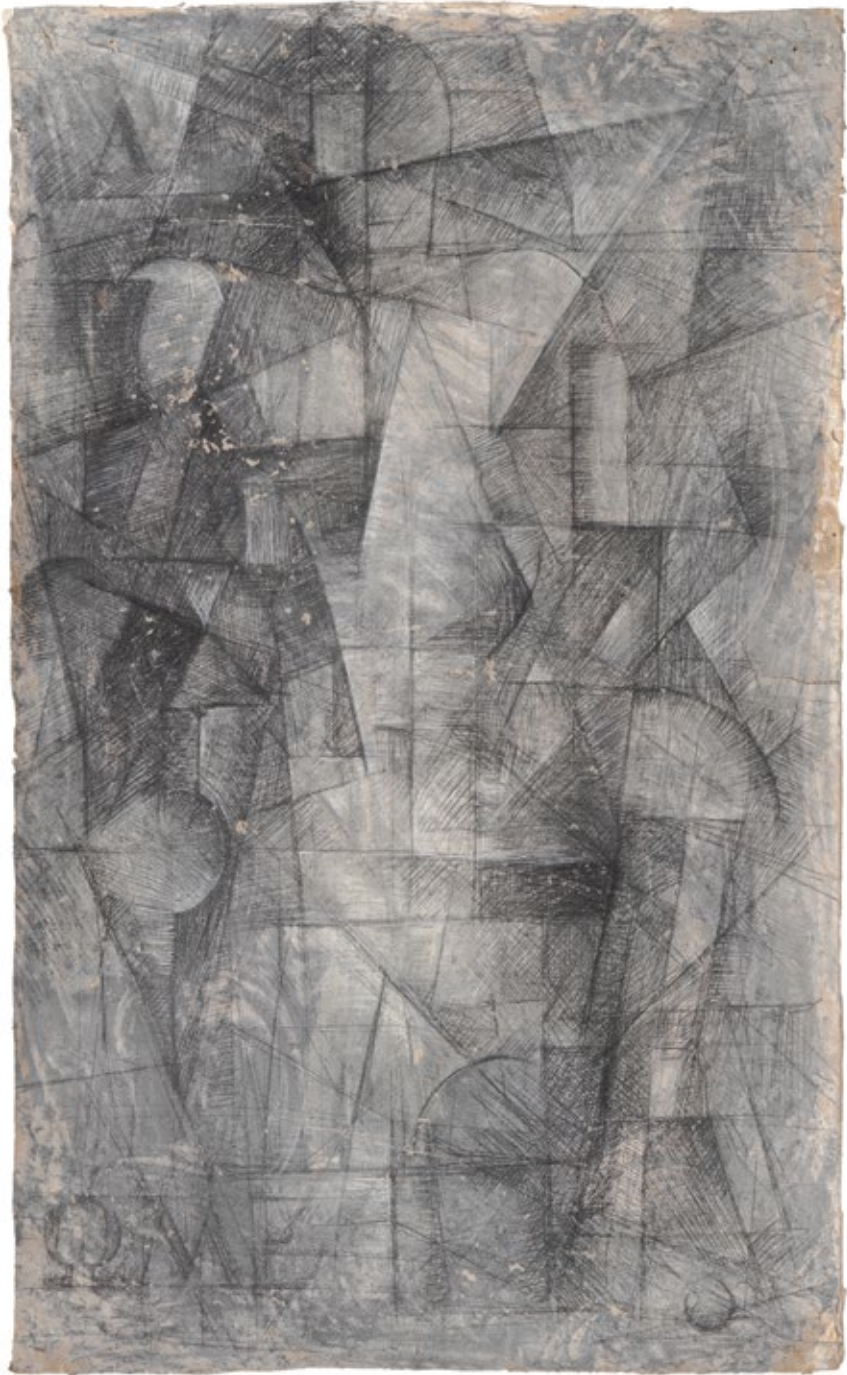
Де-кон(с)тракције

ČEDOMIR VASIĆ

De-con(s)tractions



галерија



Цртеж 05 / Drawing 05

1967, угљен, креда, колаж на обојеним брашном препарираном пак-папиру /
charcoal, pencil, collage on paper prepared with coloured flour
140x85cm

ЧЕДОМИР ВАСИЋ

Де-кон(с)тракције

ČEDOMIR VASIĆ

De-con(s)tractions



Београд
Јун-јул 2022.



Цртеж 09 / Drawing 09

1967/68, угљен, креда, колаж на обојеним брашном препарираном пак-папиру /
charcoal, pencil, collage on paper prepared with coloured flour
140x85cm

АМБИЈЕНТАЛНИ ХИПЕРТЕКСТ

Крупан и важан цивилизацијски исечак, временски лук који почиње у античко доба, пре више од три хиљаде година, а који увире у тешко сагледив, непрозиран и неопипљив океан виртуелне стварности, референтни је оквир стваралаштва Чедомира Васића. Чврсто утемељен у класичним знањима и вештинама, он своју стваралачку авантуру започиње на турбулентном прелазу шездесетих у седамдесете године 20. века. Успоставља креативне дијалоге са концептуалом, касније, постмодерном, као и медијском уметношћу, остварујући богат, разнолик али консеквентан опус.

Увек јасно одређен према времену и простору у којем дело настаје и где се излаже, Васић камерну поставку „Де-кон(с)тракције“ брижљиво осмишљава као амбијент/сцену где се прецизном драматургијом описује целокупни еволутивни лук и маркирају/инсценирају кључне тачке стваралаштва – од формативних вежби анализе и синтезе предметног и колористичких стилских вежби, које Васић назива „визуелним етидама“, до скорашњих „чишћења“ и експремената у домену видљивог/невидљивог.

Ова амбијентална поставка, формулисана у девет поглавља/чинова, која заправо јесте дело по себи, може да се прати као линеарна, секвенцијална нарација, али и као модуларно, несеквенцијално ткиво. У сведеним и сређеним структурама сваког појединачног (отвореног) дела, посматрачу се указује мноштво хипертекстуалних линкова, који, успостављајући скоковите петље, воде ка небројеним могућностима ишчитавања и продубљивања садржаја, као и међусобног, насумичног повезивања свих представљених дела.

У уводном сегменту поставке акценатована су два значајна аспекта/артефакта Васићевог формативног периода, а чије нити прожимају његов целокупни опус. Реч је о, до сада никада излаганим, кубистичким цртежима/колажима оствареним 1967/68. године, на другој години студија на Факултету за ликовне уметности, у класи проф. Лазара Возаревића. Млади сликар је тада учио на који начин да артикулише властито виђење предметног света, да га ликовним средствима разложи и поново састави.

До сада Васић никада није јавно представио ни свеску у којој је током 1970. године, подстакнут Вазарелијем, као и изучавањем разнородних теорија боје, промишљао и истраживао интеракције геометријских форми и колористичких односа. Између осталог, слика Роберта Индијане „Love“ настала 1967. године, дефинисана бојама светог тројства наступајуће медијске епохе – црвеном, плавом

и зеленом, један је од кључних предлогака које Васић овде варира. Његови акварели и графички листови сведоче о исходиштима овог експеримента, којим он поставља основе властитог бављења бојом, али и формом.

Као нулта тачка Васићевог аутономног уметничког језика, постављена је „Арапска улица“, платно настало 1970. године, које садржи јединствени, препознатљив идентитетски код његовог стваралаштва, пре свега, реч је о схватању разлагања форме и колористичких решења. Ово платно указује и на уметникову трајну осетљивост према актуелним друштвеним и историјским догађајима. Новинска фотографија настала на улицама Каира, када је 1970. године преминуо египатски председник Насер, подстакла је настанак ове слике. Први пут у свом раду, он је тада, као ликовни предлогак, употребио фотографију.

Следи синтетички пејсаж, сведена, колористички упечатљива „Бока Которска“ из 1980. године, која обележава Васићев завршетак рада у духу радикалног сликарства бојеног поља. Изложбени низ наставља асоцијативни коњанички портрет, интензивног, узбурканог ритма боја и површина, „Официр коњичких ловаца Царске гарде“ из 1971, настао анализом истоименог Жерикоовог платна. Овде први пут, као основу рада, Васић уводи предлошке из историје уметности, што је поступак који ће битно одликовати његово наступајуће стваралаштво.

По много чему манифестан рад, монументални коњанички фриз „Концепт за Партенон и...“, заузимао је средишњу позицију на Васићевој првој самосталној изложби, 1973. године у београдском Дому омладине. Ово платно налази се и на централном зиду актуелне поставке у Галерији Б2. Предлогак партенонског рељефа Васић анализира, деконструира и реартикулише тако што хоризонтално, тракасто засеца композицију, додаје бојене акценте, пратећи идеју кретања и брзине. Овде он делимично антиципира тзв. лентикulare, који ће се у његовом стваралаштву појавити више од четири деценије касније.

Интимна пројекција, на малом, кућном ТВ апарату, осмоделног видео рада „Америчке траке“, ког је остварио 1976. године, током студијског боравка у САД, отвара још једно значајно поглавље Васићевог опуса – реч је о бављењу новим медијима. Нашавши се у медијски напреднијој средини од овдашње, он посредством ових видео-медаљона истражује и коментарише савремено америчко друштво, затим, дејство телевизије на појединца, указује на диверзификацију медија телевизије у име свеопште демократизације, критикује манипулативност захуктале медијске машинерије.

У дијалог с „Америчком траком“ постављена је слика „My wife watching tely“ остварена годину дана пре одласка у САД и настанка поменутог видео рада. Портрет своје супруге Васић изводи у кључу својих колористичких слика, „пикселизује“ га ослонивши се на, за нашу епоху неприкосновено, оптичко тројство – боје које су у основи телевизијске слике: црвену, зелену и плаву.

Значењски изузетно важан и упечаљив сегмент поставке сачињен је од три остварења која нас уводе у ентропију деведесетих година 20. века. „Андрејин крст“ из 1990. године, где Васић антиципира скорију будућност, остварен је као палимпсест бојених мрља, затим, иконографских елемената гравира из 17. и 18. века, где је у наредном слоју снажним експресивним потезом изведена црна путача – Андрејин крст, док је слика финиширана монументалном белом контуром добошара – који позива у рат.

По третману композиције блиска „Пацоловчева зурла“, настала 1995. године, заснована је на грозовитој немачкој легенди о фрулашу из Хамелна. У основном слоју ове слике Васић поставља приказ лозе Немањића из Дечана, са којег уклања све личности. Ту је први пут применио поступак ликовног „чишћења“. На крају, гестом блиским уличним графитима, Васић фрулаша-пацоловца слика експресивним флуоресцентним крваво-црвеним спрејем.

У скулптуралној композицији „Кажњавање Дирке“ Васић се позива на хеленистичку монументалну мермерну фигуралну композицију „Фарнешки бик“, која илуструје грчки мит где правда, суровим средствима, ипак побеђује. Промишљајући вечито питање правде, злочина и казне, у интерпретацији овог предлошка Васић успоставља игру инверзије димензија и материјала – ствара минијатурну композицију где људске фигуре изводи у крчком порцелану, док бика обликује у светлећем неону.

Последњи сегмент поставке чине тзв. лентикулари – радови изведени у техници штампе на посебним фолијама које омогућавају илузију треће димензије и мутацију слике. Они чине засебно поглавље Васићевог рецентног опуса, које је отворио 2007. године циклусом „Post scriptum“, сугеришући гледаоцима интензивну сензацију релативности виђењог. Лентикулари су Васићу омогућили да, користећи одабране предлошке из фондуса историје уметности, у кључу већ раније започетог „чишћења“, у интеракцији са посматрачем, оствари илузију нестајања и поновног појављивања садржаја слике. Тако се одабране значајне композиције националне и светске историје, зависно од угла посматрања, указују као пејсажи или ентеријери лишени присуства људи, отварајући питања механизма памћења тј. амнезије, као и рецепције, перцепције и интерпретације кључних историјских догађаја.

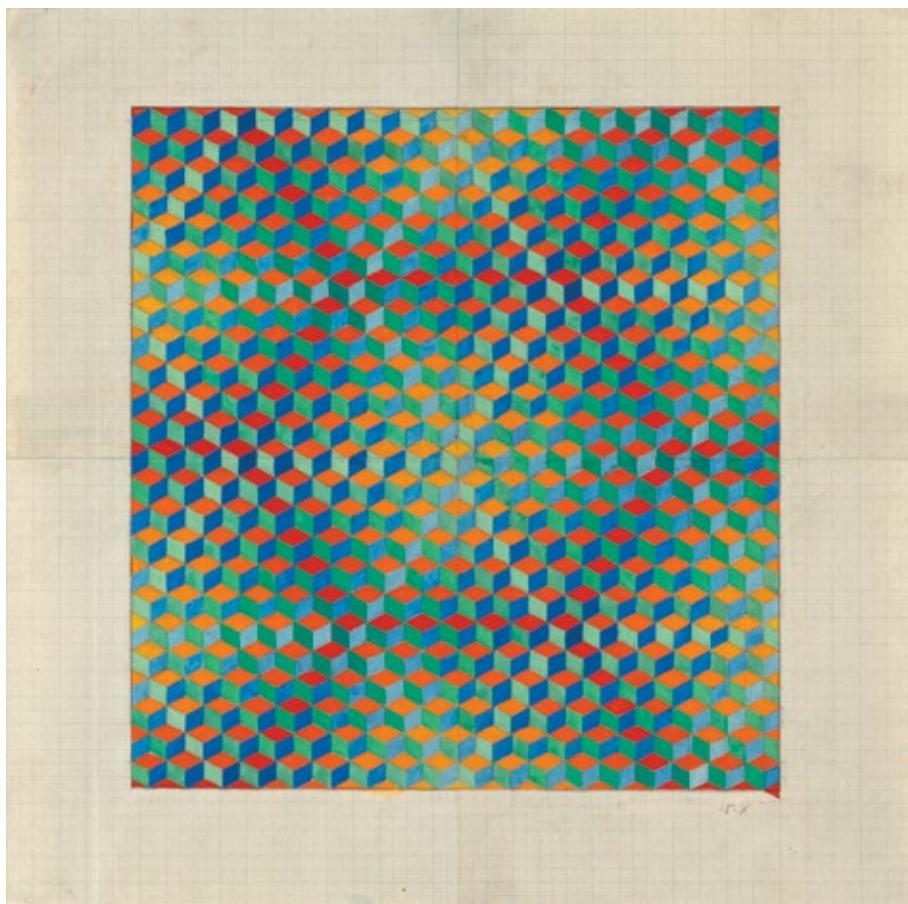
Изложена су два лентикулара са мотивом уједињења, настала 2018. године. „Јануарски дан у Сали огледала“, према композицији Антона фон Вернера, који приказује тренутак када су Немци, после победе у Француско-пруском рату, 1871. године усред Версаја, прогласили Немачко Царство. Други, „Децембарско вече у Кући Крсмановића“, као предлошак користи слику хрватског уметника Ивана Тишова, откривену пре десетак година, која бележи политички деликатан тренутак,

1918. године, када делегација Народног вијећа Државе Словенаца, Хрвата и Срба, регенту Александру подноси адресу о намери уједињења у Краљевину СХС.

Луцидно и прецизно Васић ову поставку формулише као „Де-кон(с)тракције“, будући да су ту садржане и (де)конструкције и контракције, и акције и атракције, са додатним појашњењем у загради – сажимање и простирање, вишезначно конструисање. Реч је о интензивном, узбудљивом и згуснутом путовању кроз више од пет стваралачких деценија Чедомира Васића, где су маркиране најзначајније тачке и одлике тог пута – а то су трајна утемељеност у античкој традицији, ненаметљива висока ерудиција, децентна субверзивност и ангажованост, фини хумор, непретенциозност, критичко преиспитивање историје и механизма сећања, отвореност ка експерименту и новим медијима, тежња ка проширењу поља слике ка времену и простору, трајна опредељеност ка тзв. „отвореном делу“.

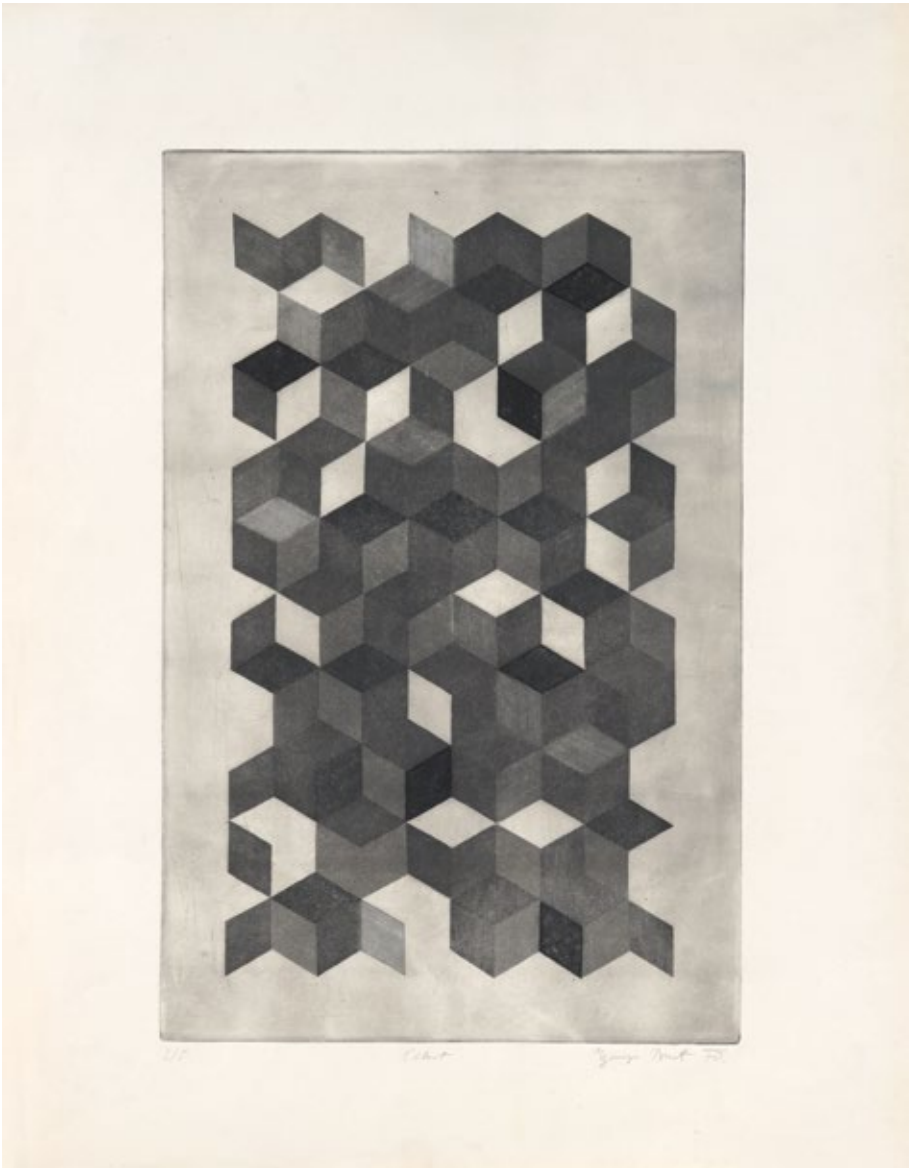
P.S.

Осмишљен као још једна временска капија, завршни акценат поставке Васић изводи *in situ* интервенцијом у атријуму Галерије Б2. Наиме, 1987. године, заједно са сликарима Игором Степанчићем, Весном и Радомиром Кнежевићем, он је на фасади вишеспратнице на почетку Призренске улице извео монументални мурал насловљен „Теразијска капија“. Овај мурал је оживљавао невидљиву историју Теразијског платоа, где су својевремено Турци поставили главну градску црпну станицу, својеврсни водоторањ, и назвали га „Теразије“. Мурал је данас сакривен иза премаза фасадне боје. Принт с фотографијом овог мурала постављен је управо на позицију са које би посматрач, уколико не би било зидова и других визуелних препрека, видео ову зидни изведбу, која је дуги низ година била једно од упечатљивих обележја Београда.



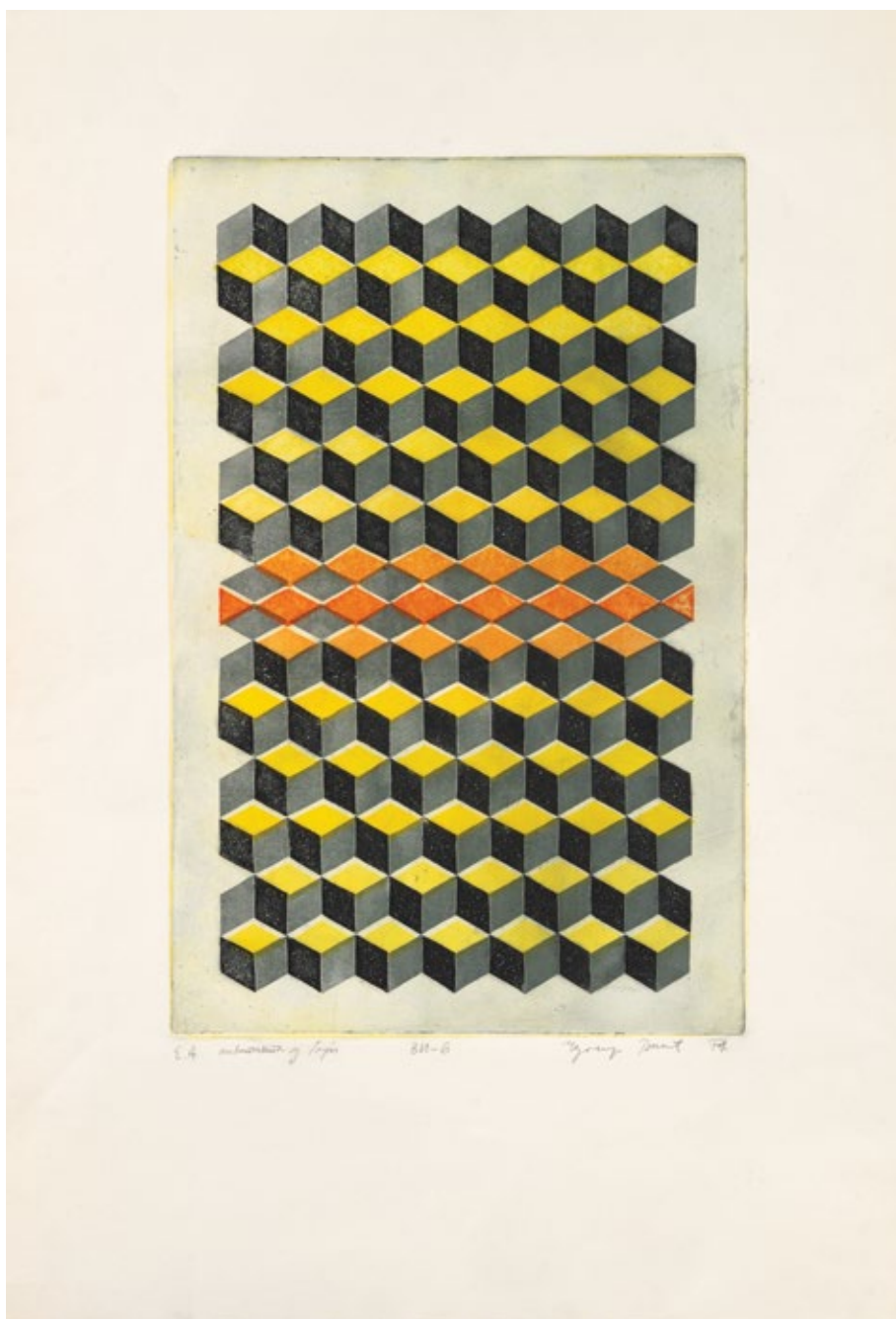
Без наслова (15. X) / No title (15. X)

1970, акварел на милиметарској хартији / watercolor on paper
34x34cm



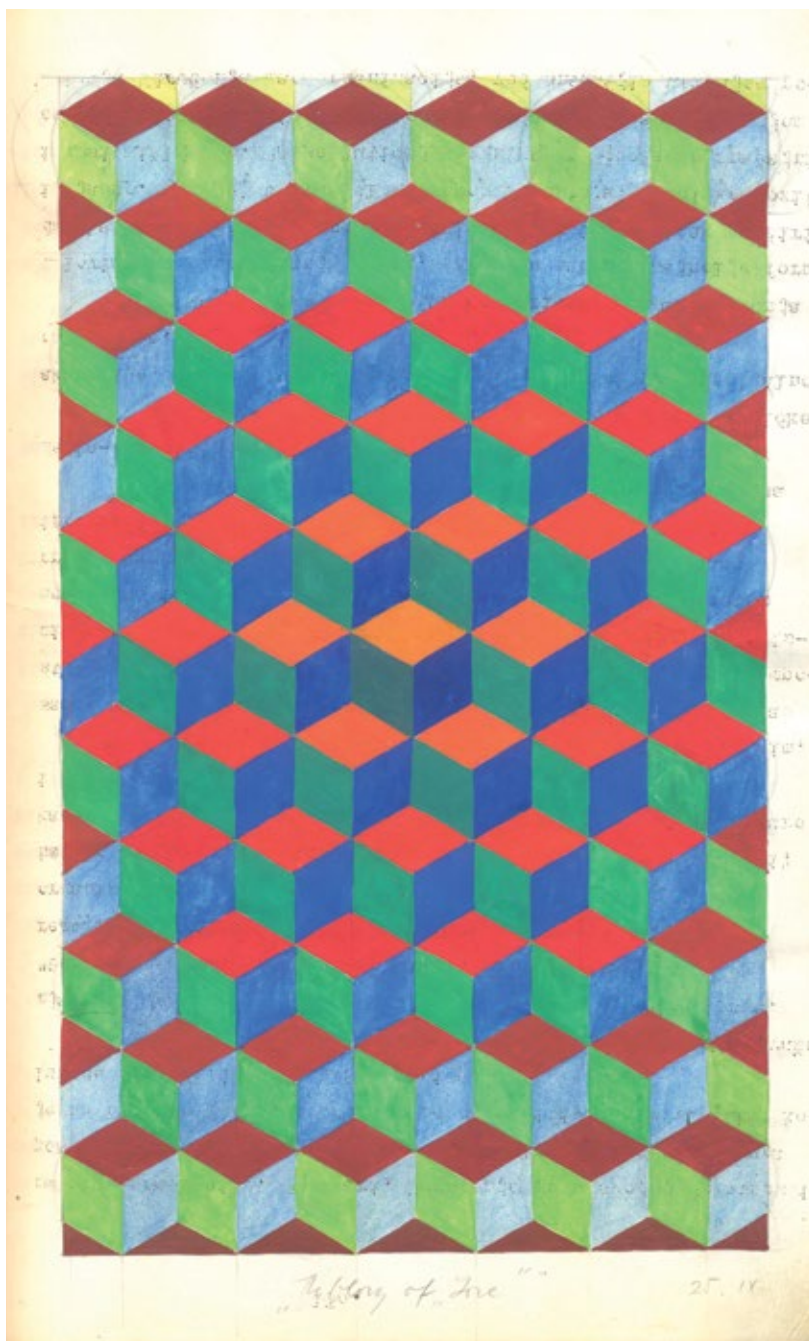
1er état

1970, акватинта / aquatint
49x32cm (65x50cm)



VI-6 / VI-6

1971, акватинта у боји / aquatint
49x32cm (71,5x55,5cm)



Glory of Love, Свеска „Лична Колектанеа“ / Glory of Love, Sketch pad, „Personal Colectanea”
1970, акварел на папиру / watercolor on paper
28x20cm



Арапска улица / Arab Street
1970, уље на платну / oil on canvas
106x67cm



Бокa Которска / Boka Kotorska
1980, акрил на платну / acrylic on canvas
110x150cm

**Официр коњичких ловаца Царске гарде / Officer of Chasseurs à Cheval of
the Imperial Guard**
1971, уље на платну / oil on canvas
210x160cm



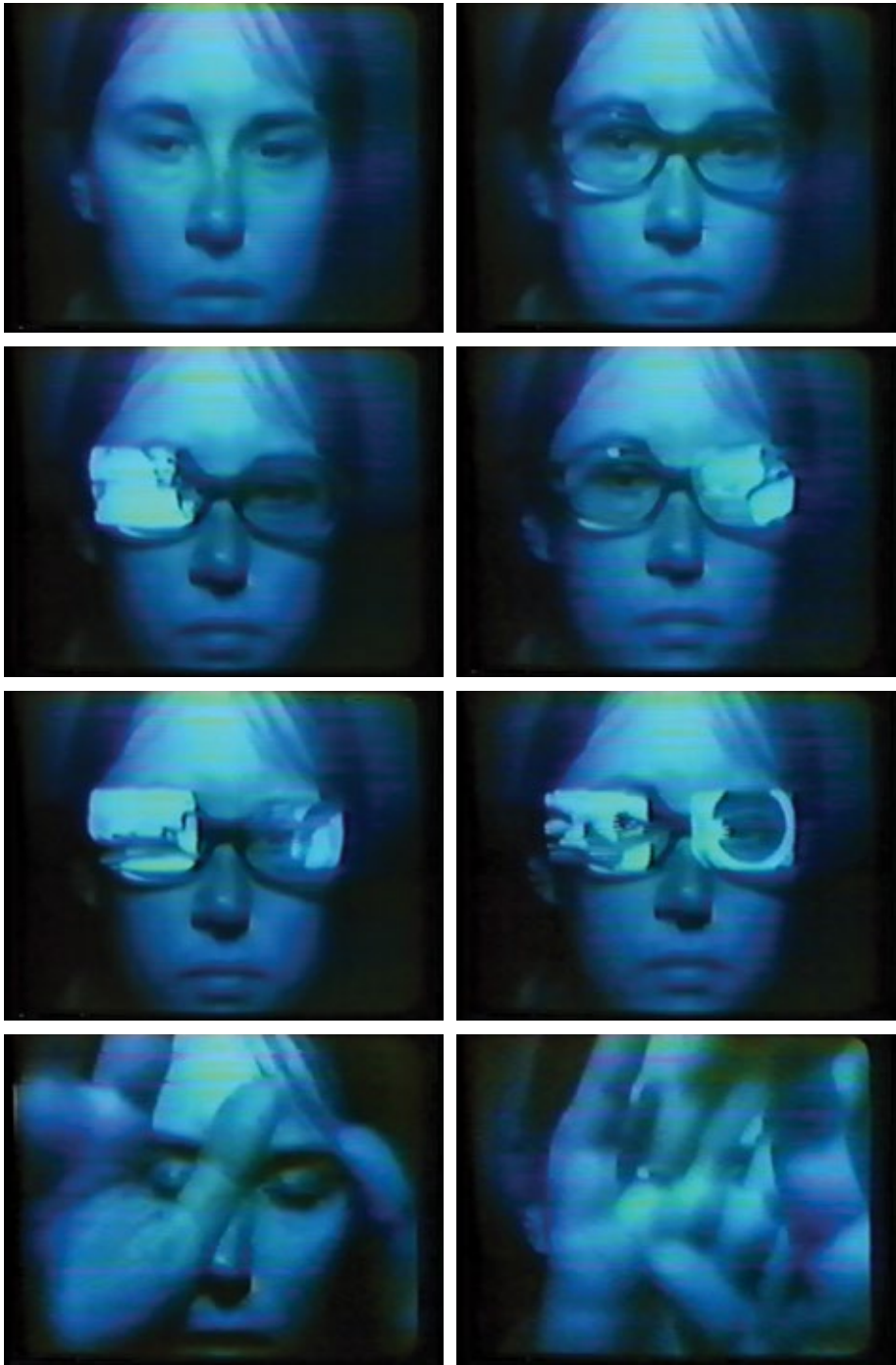


Концепт за Партеон и... / Concept for the Parthenon and ...

1971-73, уље на платну / oil on canvas

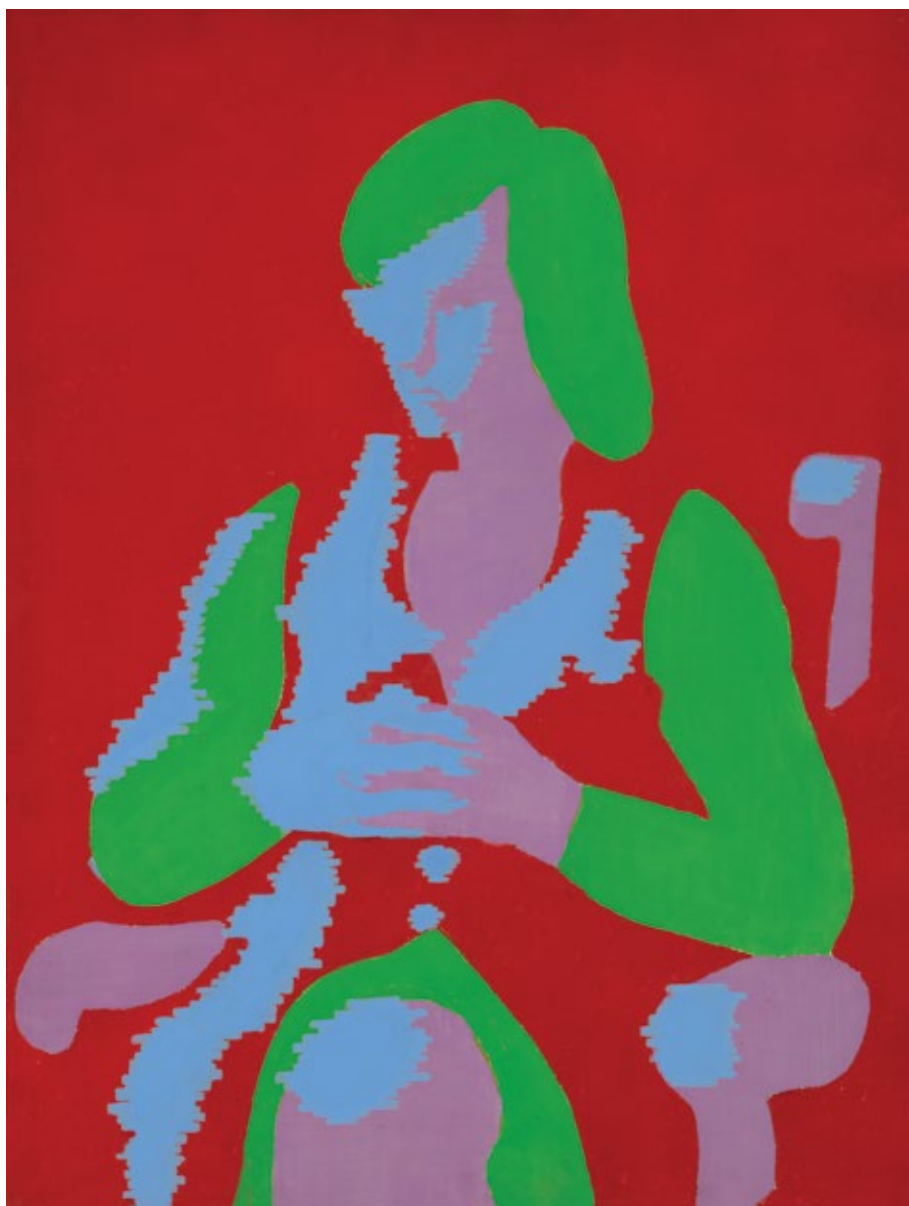
102x404cm





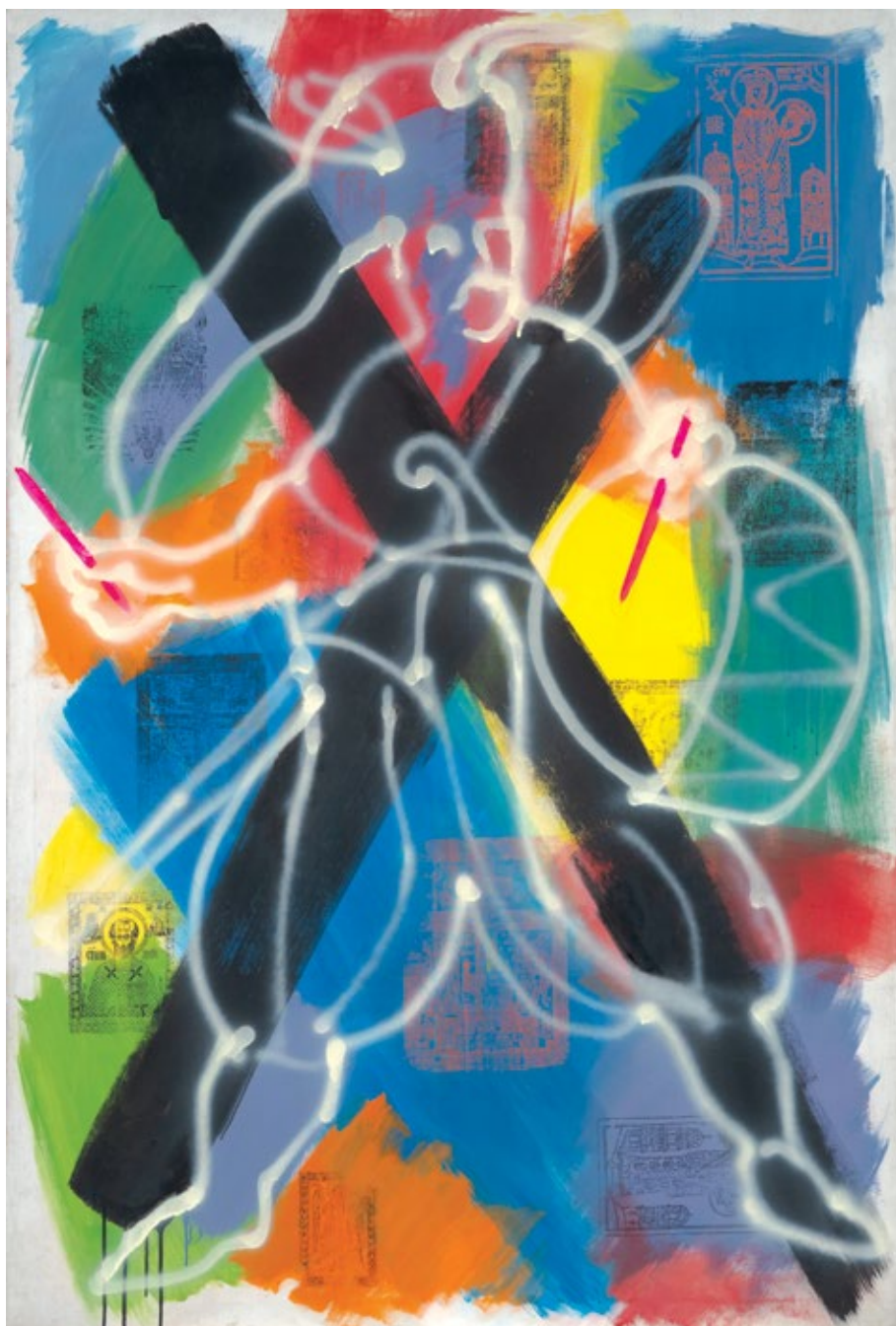
Америчка трака / American Tape

1976, видео рад, ц/б и боја, 33' / video, bw & color, 33'



My Wife Watching Telly

1975, уље на платну / oil on canvas
87x66cm



Анријин крст / Andrew's Cross
1990, акрил на платну / acrylic on canvas
200x135cm



Пацоловчева зурла / Rat Catcher's Pipe
1995, акрил на платну / acrylic on canvas
200x135cm



Јануарски дан у Сали огледала / January Day in the Hall of Mirrors
2018, лентикуларна штампа / lenticular print
78.7x93.3cm



Децембарско вече у кући Крстановића / December Evening at the House of Krstanović

2018, лентикларна штампа / lenticular print

59x116.8 cm



Кажњавање Дирке / Punishment of Dirce
1993, порцелан, неон / porcelain, neon
55x30x30cm

AMBIENTAL HYPERTEXT

The reference framework for Čedomir Vasić's artwork is a large and important fragment of civilization, a time arc that begins in antiquity, more than three thousand years ago, and which flows into the hard-to-foresee, opaque and intangible ocean of virtual reality. Firmly grounded in classical knowledge and skills, he began his artistic journey at the end of the turbulent 60s and beginning of 70s of the 20th century. He has created a rich, diverse but consistent oeuvre by establishing creative dialogues with conceptual, later, postmodern, as well as media art.

Always having a clear stand on the time and space in which the work is created and exhibited, Vasić carefully designs the gallery display of *De-con (s) tractions* as an ambient/a stage where precise dramaturgy describes the entire evolutionary arc and marks /stages the key points of his creativity - from formative exercises of analysis and synthesis of subject and coloristic stylistic exercises, which Vasić calls "visual etudes", to recent "cleansings" and experiments in the domain of the visible/invisible.

This ambient display, an art work in itself, is formulated in nine chapters/acts and can be followed as a linear, sequential narrative, but also as a modular, non-sequential one. The viewer is shown a multitude of hypertextual links in the reduced and arranged structures of each individual (open) work, which establish jump-start loops leading to countless possibilities of reading and deepening the content, as well as a mutual, random connections between all presented works.

In the introductory segment of the exhibition, two important aspects /artifacts of Vasić's formative period are highlighted, the threads of which permeate his entire oeuvre. These are, never before exhibited, cubist drawings/collages made in 1967/68 while he was a second year student with Prof. Lazar Vozarević at the Faculty of Fine Arts. The young painter learned how to articulate his own vision of the subject world, to decompose it and reassemble it with artistic means.

Until now, Vasić has never publicly presented a 1970 sketch pad showing how he reflected on and explored the interactions of geometric forms and color relations inspired by Vasarely and studies of various theories of color. One of the key templates that Vasić varies, among others, is Robert Indiana's painting *Love* (1967), defined by the colors of the holy trinity of the coming media era - red, blue and green. His watercolors and prints testify to the origins of this experiment which laid the foundations of his own work with color as well as form.

The painting *Arab Street* (1970) is displayed as the zero point of Vasić's autonomous artistic language. It has a unique, recognizable identity code of Vasić's work, primarily the understanding of the decomposition of form and color solutions. It also indicates the artist's permanent sensitivity to current social and historical events. The inspiration for this painting was a newspaper photo taken on the streets of Cairo upon the death of Egyptian President Nasser in 1970. It was the first time that he used photography as an artistic template.

Next is a synthetic landscape, a reduced, coloristically impressive *Boka Kotorska* (1980), which marked the end of his work in the spirit of radical color field painting. The series continues with an associative equestrian portrait, with an intense, turbulent rhythm of colors and surfaces *The Officer of Chasseurs à cheval of the Imperial Guard Charging* (1971) inspired by analyzing Gericault's painting of the same name. Here, for the first time, Vasić introduces templates from the history of art as the basis of his work, a procedure that will significantly distinguish his future work.

In many ways, his manifesto work, the monumental equestrian frieze *Concept for the Parthenon and ...*, occupied a central position at Vasić's first solo exhibition held at the Belgrade Youth Center in 1973. This canvas is also displayed on the central wall of the current exhibition in Gallery B2. Vasić analyzes, deconstructs and rearticulates the template of the Parthenon relief by cutting the composition horizontally into stripes, adding colored accents, following the idea of movement and speed. Here he partially anticipates the so-called lenticulars, which will appear in his work more than four decades later.

An intimate projection of the eight-part video *American Tape* on a small TV set (1976), made during his study stay in the USA, opens another important chapter of Vasić's oeuvre – working with the new media. Finding himself in a more advanced media environment than in his country, he used these video clips to research and comment on contemporary American society, the effect of television on the individual, pointing to the diversification of television media in the name of universal democratization, criticizing the manipulative media machinery.

The painting *My Wife Watching Telly*, made a year before leaving for the USA and the making of the above mentioned video, is placed in such a position as to engage in a dialogue with the *American Tape*. Vasić produced the portrait of his wife in his coloristic paintings key, he "pixilated" it relying on the optical trinity, inviolable for our era - the colors that are the basis of television images: red, green and blue.

Extremely important for the meaning it conveys and a striking segment of the exhibition consists of three works that introduce the entropy of the 1990s. Anticipating the near future with the painting *Andrew's Cross* (1990), a palimpsest of colored stains, then iconographic elements from 17th and 18th century engravings, the next layer done in strong expressive strokes depicting a black cross - Andrew's cross,

while the painting is finalized with a monumental white contour of a drummer - who calls for battle.

Close in composition is *The Rat-Catcher's Pipe*, (1995) a painting based on the horrid German legend about the pied pipe player from Hamelin. The first layer of this painting is the image of the Nemanjić dynasty lineage, from a fresco in the Dečani monastery, from which Vasić removed all the people. Here he applied the procedure of artistic "cleansing" for the first time. Then with a gesture similar to street graffiti, Vasić painted a pipe playing rat-catcher using an expressive fluorescent blood-red spray.

In the sculptural composition *Punishment of Dirce*, refers to the monumental Hellenistic marble figural composition *Farnese Bull*, which illustrates the Greek myth where justice prevails although enforced by cruel means. Interpreting this template, contemplating on the eternal question of justice, crime and punishment, Vasić establishes a game of inversion of dimensions and materials - he creates a miniature composition where the human figures are made in fragile porcelain while the bull is shaped in glowing neon.

The last segment of this exhibition presents the so-called lenticulars - works made in the technique of printing on special foils that allow the illusion of the third dimension and mutation of the image. They form a separate chapter of Vasić's recent oeuvre, which he began in 2007 with the *Post Scriptum* cycle. These works suggest to the viewers an intense sensation of the relativity of what is seen. Lenticulars enabled Vasić, using selected original artwork from the fund of art history, to create in an interaction with the viewer the illusion of disappearance and reappearance/absence and presence of the contents of the painting, in the key of the previously started "cleansing". Thus, selected significant national and world history paintings, depending on the angle of observation, are seen as landscapes or interiors devoid of human presence, raising questions about the mechanisms of memory, i.e. amnesia, as well as receptions, perceptions, and interpretations of key historical events.

Two lenticulars (2018) with the motif of unification are on display. The first *January Day in the Hall of Mirrors*, after Anton von Werner's painting, shows the moment when the Germans, after winning the Franco-Prussian War in 1871, proclaimed the German Empire in the middle of Versailles. The second, *December Evening in the House of Krsmanović*, after a painting by the Croatian artist Ivan Tišov discovered ten years ago, depicts a politically delicate moment in 1918 when a delegation of the National Council of Slovenes, Croats and Serbs submitted to Regent Aleksandar an address on their intention to unite in the Kingdom of SCS .

Vasić formulates this exhibition lucidly and precisely as *De-con (s) tractions*, since it contains both (de) constructions and contractions, and actions and attractions, with additional clarification in brackets - compression and expansion, ambiguous construction. It is an intense, exciting and condensed journey through more than five

creative decades of Čedomir Vasić, where the most important points and features of that path are marked - and these are: a lasting grounding in the tradition of antiquity, unobtrusive profound erudition, restrained subversiveness and commitment, fine humor, unpretentiousness, critical re-examination of history and mechanisms of memory, openness to experiment and new media, endeavor to expand the field of image in time and space, permanent commitment to the so-called "open work".

P.S.

Vasić's final exhibit is conceptualized as another time gate. It is an in situ intervention in the atrium of Gallery B2. In 1987, together with painters Igor Stepančić, Vesna and Radomir Knežević, he painted a monumental mural on the facade of a multi-storey building at the beginning of Prizrenska Street. Titled *Terazije Gate*, this mural revived the invisible history of the Terazije plateau, where the Turks once set up the city's main pumping station, a kind of water tower, and called it Terazije. Today, this mural is hidden behind a coating of facade paint. The print with the photo of this mural is placed in such a position that the viewer, if there were no walls and other visual obstacles, would see this wall painting, which had been one of the prominent landmarks of Belgrade for many years.



Теразијска капија / Terazije Gate

(са Игором Степанчићем, Весном и Радомиром Кнежевић / with Igor Stepančić, Vesna and Radomir Knežević)

1987, мурал на згради у Призренској бр. 1, дигитална штампа на фолији / mural on the building at Prizrenska street 1, digital print

160x210cm



Фотографија: Гордана Поповић Васић
Photo: Gordana Popović Vasić

Чедомир Васић

(1948, Београд)

На сликарском одсеку Академије за ликовне уметности у Београду студирао код проф. Лазара Возаревића, а дипломирао 1971. и магистрирао 1973. године од проф. Ђорђа Бошана. Као стипендиста Фулбрајтовог програма провео 1975/76 школску годину на усавршавању на Калифорнијском универзитету у Санта Барбари и Лос Анђелесу где студира видео код проф. Мицуруа Катаоке и компјутерску уметност код проф. Џона Витнија.

Израже од 1969. године, на многим изложбама у земљи и иностранству. Самостално израже од 1973. Од 1976. бави се видеом као изражајним средством (траке, инсталације, амбијенти). Покренуо сликање мурала у Београду 1983. и остварио један број дела на јавним местима. Објављује стручне и теоријске радове из области визуелних уметности од 1973. године.

Био професор на Факултету ликовних уметности у Београду од 1975 до 2013, (Сликање и Цртање). Од 1984. до 2014. године предавао на Факултету драмских уметности Ликовну културу, Ликовне жанрове и Визуелне медије. Са Владаном Радвановићем основао Интердисциплинарне уметничке студије при Универзитету уметности 2001. године и професор на групи за вишемедијску уметност. Ректор Универзитета уметности од 2004. до 2009. године.

Добитник је више награда из области ликовних уметности: Меморијал Надежде Петровић 1998, 4. бијенале савременог пејзажа, Нови Сад 2004, Јесења изложба УЛУС 2010, Политикина награда за 2013, Сава Шумановић 2015, Нишки салон 2017, Пролећни анале у Чачку 2021.

Члан УЛУС-а од 1972. године.

Čedomir Vasić

(1948, Belgrade, Serbia)

Studied under Prof. Lazar Vozarević and graduated from the Academy of Fine Arts in Belgrade, Department of Painting (BFA, 1971) under Prof. Đorđe Bošan. With same Professor completed his Master's Degree (MFA, 1973). As a Fulbright Scholar, he spent the 1975/76 school year at the University of California in Santa Barbara and Los Angeles, where he studied video art with Prof. Mitsuru Kataoka and computer art with Prof. John Whitney.

Numerous exhibitions in the country and abroad since 1969. Solo exhibitions since 1973. Has been working with video as an expressive mean (tapes, installations, ambiances) since 1976. Started the practise of mural painting in Belgrade in 1983 and created a number of works for public spaces. Has been publishing essays and theoretical texts in the field of visual arts since 1973.

Professor at the Faculty of Fine Arts in Belgrade from 1975 until 2013 (Painting and Drawing). From 1984 to 2014, he taught Art Culture, Art Genres and Visual Media at the Faculty of Dramatic Arts. Together with Vladan Radovanović, co-founded Interdisciplinary Art Studies at the University of Arts in 2001 and is a professor in the group for Polymedia Art. Rector of the University of Arts from 2004 to 2009.

Received several awards in the field of fine arts: Memorial of Nadežda Petrović 1998, 4th Biennial of Contemporary Landscape, Novi Sad 2004, Autumn Exhibition ULUS 2010, Politika Award for Fine Art 2013, Sava Šumanović Award 2015, Niš Art Salon 2017, Spring Annals in Čačak 2021.

Has been a member of ULUS (Association of Fine Artists of Serbia) since 1972.



Цртеж 010 / Drawing 010

1967/68, угљен, креда, колаж на обојеним брашном препарираним пак-папиру /
charcoal, pencil, collage on paper prepared with coloured flour
140x85cm

Издавач

Галерија Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

За издавача

Драган Стојадиновић

Стручни савет

Јеша Денегри
Данијела Пурешевић

Организација и продукција

Бојан Муждека

Текст

Данијела Пурешевић

Лектура

Милединовић Марина

Превод

Ванда Перовић

Фотографије

Владимир Поповић

Прелом

Жолт Ковач

Штампа

Алта Нова, Београд

Тираж

300

Publisher

Gallery B2
Balkanska 2
11000 Belgrade, Serbia
tel +381 11 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

For Publisher

Dragan Stojadinović

Gallery Council

Ješa Denegri
Danijela Purešević

Organization and Production

Bojan Muždeka

Text

Danijela Purešević

Proofreading

Miladinović Marina

Translation

Vanda Perović

Photography

Vladimir Popović

Layout

Žolt Kováč

Printed by

Alta Nova, Belgrade

Circulation

300

CIP - каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

75.071.1:929 Васић Ч.(083.824)
73/76(497.11)"19/20"(083.824)

ВАСИЋ, Чедомир, 1948-

Чедомир Васић = Čedomir Vasić : Де-кон(с)тракције = De-con(s)tractions
: Галерија Б2, јун-јул 2022. / [текст Данијела Пурешевић] = [text Danijela
Purešević] ; [фотографије Владимир Поповић] = [photography Vladimir
Popović] ; [превод Ванда Перовић] = [translation Vanda Perović]. - Београд
: Галерија Б2 = Belgrade : Gallery B2, 2022 (Београд : Алта Нова = Belgrade :
Alta Nova). - 32 стр. : репродукције ; 24 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Уметникова слика. - Тираж 300. -
Чедомир Васић: стр. 29.

ISBN 978-86-6054-022-7

а) Васић, Чедомир (1948-) - Изложбени каталози

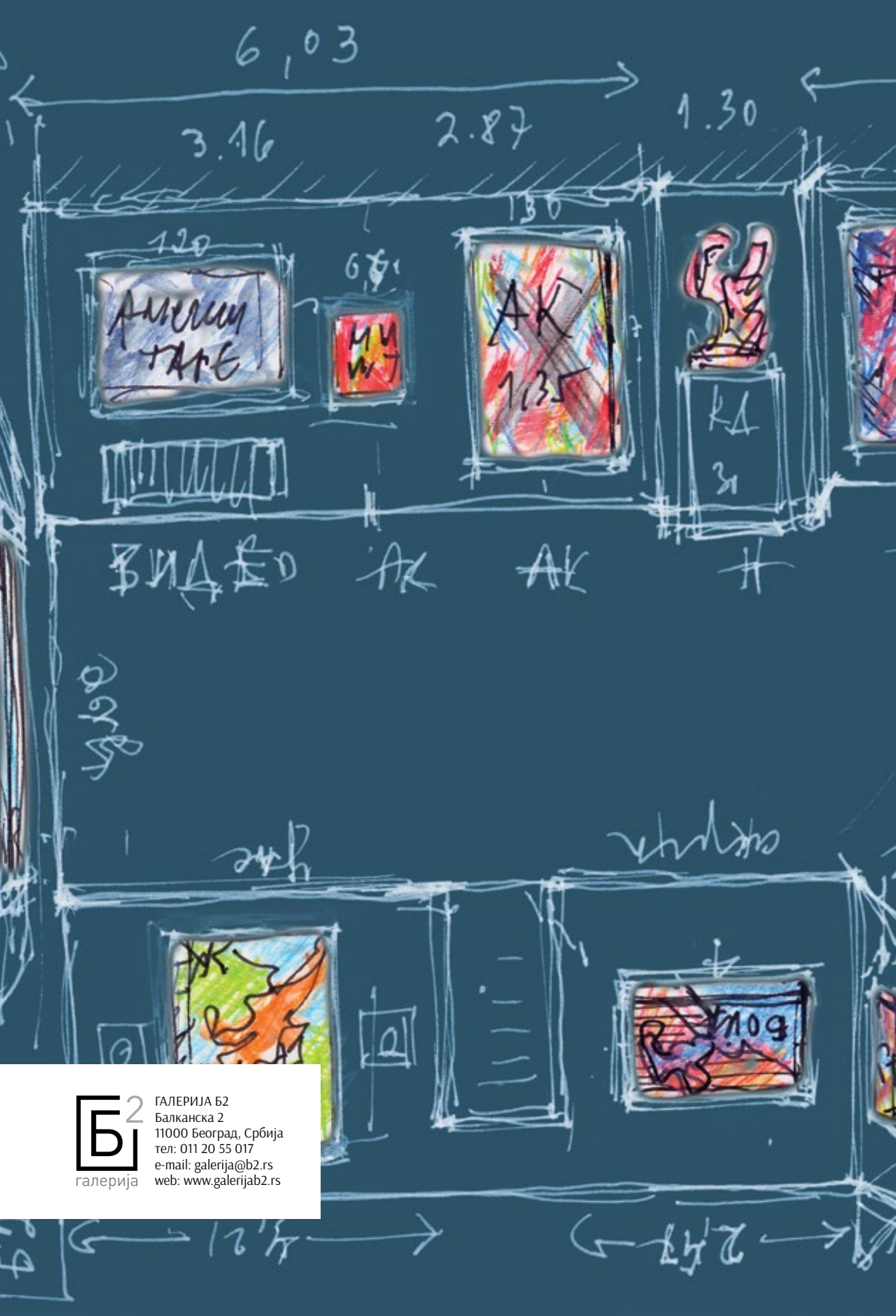
COBISS.SR-ID 68591881

Пријатељи пројекта



C'EST MOI
art jewellery

PAVILION
BELGRADE



галерија

ГАЛЕРИЈА Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: 011 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs